

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA *OPĆOJ AUDIJENCIJI* Srijeda, 3. lipanj 2020. [\[Multimedia\]](#)

Abrahamova molitva

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Ima jedan glas koji iznenada odjekuje u Abrahamovu životu. Glas koji ga poziva da krene na put koji zvuči apsurdno: glas koji ga potiče da prekine korijene koji ga vežu s njegovom domovinom, korijene svoje obitelji i krene prema novoj budućnosti, drugačijoj budućnosti. I sve to na temelju jednog obećanja u koje treba samo vjerovati. No, povjerovati jednom obećanju nije lako, za to treba imati hrabrosti. A Abraham je povjerovao.

U Biblija nema ni slova o prošlosti prvog patrijarha. Logika stvari upućuje na to da je obožavao druga božanstva; možda je bio mudar čovjek, naviknut pažljivo promatrati nebo i zvijezde. Gospodin mu je, naime, obećao da će njegovo potomstvo biti brojno poput zvijezda koje sjaje na nebu.

I Abraham odlazi. Sluša Božji glas i vjeruje njegovoj riječi. Ovo je važno: on vjeruje u Božju riječ. I tim njegovim polaskom na put rađa se novi način poimanja odnosa s Bogom; zato je patrijarh Abraham prisutan u velikim židovskim, kršćanskim i islamskim duhovnim tradicijama kao savršen Božji čovjek, kadar pokoriti mu se pa i onda kad se njegova volja pokaže teškom, ako ne čak i nerazumljivom.

Abraham je, dakle, *čovjek Riječi*. Kad Bog govori, čovjek postaje primatelj te Riječi, a njegov život mjesto u kojemu se ona želi utjeloviti. To je velika novost na čovjekovom religijskom putu: vjernikov se život počinje shvaćati kao zvanje, to jest kao poziv, kao mjesto na kojem se ispunjava jedno obećanje; i on prolazi svijetom ne toliko pod bremenom neke zagonetke, nego snagom tog obećanja koje će se jednoga dana ispuniti. I Abraham povjerova Božjem obećanju. Povjerovao je i krenuo, a da nije znao kamo ide – tako se kaže u poslanici Hebrejima (usp. 11, 8). Ali povjerovao je.

Čitajući knjigu Postanka, otkrivamo kako je Abraham živio molitvu u neprekidnoj vjernosti toj Riječi koja se s vremena na vrijeme pojavljivala na njegovu putu. Ukratko, možemo reći da u Abrahamovu životu *vjera postaje povijest*. Vjera postaje povijest. Štoviše, Abraham nas svojim životom, svojim primjerom uči tome putu, toj stazi na kojoj vjera postaje povijest. Boga se više ne vidi samo u kozmičkim pojavama, poput nekog dalekog Boga koji kod čovjeka može pobuditi strah i trepet. Bog Abrahamov postaje „moj Bog“, Bog moje osobne povijesti, koji vodi moje korake, koji me ne napušta; Bog mojih dana, pratitelj mojih avantura; Bog Providnost. Pitam samoga sebe, a i vas: imamo li mi to iskustvo Boga? „Moj Bog“, Bog koji me prati, Bog moje osobne povijesti, Bog koji vodi moje korake, koji me ne napušta, Bog mojih dana? Imamo li to iskustvo? Razmislimo malo o tome.

O ovom Abrahamovom iskustvu svjedoči i jedan od najoriginalnijih tekstova u povijesti duhovnosti: *Memorijal* Blaisea Pascala. Započinje ovako: „Bog Abraham, Bog Izakov, Bog Jakovljevi, a ne Bog filozofa i učenjaka. Sigurnost, sigurnost. Osjećaj. Radost. Mir. Bog Isusa Krista“. Taj memorijal, napisan na malom pergamentu i pronađen nakon njegove smrti ušiven u filozofovu odjeću, ne izražava intelektualno razmišljanje o Bogu koje može iznjedriti mudar čovjek kao što je on, nego živi, iskustveni osjećaj njegove prisutnosti. Pascal čak bilježi precizan trenutak u kojem je osjetio tu stvarnost, nakon što ju je konačno susreo: 23. studenoga 1654. navečer. To nije apstraktni Bog ili kozmički Bog, ne. To je Bog jedne osobe, jednog poziva, Bog Abrahamov, Izakov, Jakovljevi, Bog koji je je sigurnost, koji je osjećaj, koji je radost.

„Abrahamova molitva izražena je ponajprije djelima: čovjek šutnje, na svakoj postaji puta gradi žrtvenik Bogu“ (*Katekizam Katoličke crkve*, 2570.). Abraham ne gradi hram, nego put posipa kamenjem koje podsjeća na Božji prolazak. To je Bog koji iznenađuje, kao kad ga posjećuje u liku trojice gostiju koje on i Sara toplo primaju i koji im najavljuju rođenje sina Izaka (usp. *Post* 18,1-15). Abraham je imao sto godina, a supruga devedeset, , više-manje. I povjerovali su, pouzdali su se u Boga. I Sara, njegova supruga, začne. U toj dobi! To je Bog Abrahamov, naš Bog, koji nas prati.

Tako se Abraham zbližava s Bogom, zna se čak i raspravljati s njim, ali uvijek ostaje vjeran. Razgovara s Bogom i raspravlja s njim. Sve do posljednje kušnje kad Bog od njega traži da žrtvuje vlastitog sina Izaka, sina kojeg je dobio u starosti, jedinog nasljednika. Ovdje Abraham živi vjeru poput drame, poput hodanja naslijepo kroz noć, pod nebeskim svodom koje je ovaj puta bez zvijezda. Mnogo se puta i nama dogodi da hodamo u tami, ali s vjerom. Sâm Bog zaustavit će Abrahamovu ruku koja je već spremna udariti, jer je vidio njegovu uistinu punu raspoloživost (usp. *Post* 22, 1-19).

Braćo i sestre, učimo od Abrahama, učimo moliti s vjerom: slušati Gospodina, hoditi, razgovarati pa i raspravljati. Ne bojmo se diskutirati s Bogom! Reći ću i nešto što se čini herezom. Mnogo puta sam čuo ljude kako mi govore: „Znate, dogodilo mi se to i to i ja sam se naljutio na Boga“. – „Jesi li imao hrabrosti naljutiti se na Boga?“ – „Da, naljutio sam se.“ – „Ali to je vrsta molitve“.

Jer samo se dijete može naljutiti na svoga oca i zatim se ponovno s njim susresti. Od Abrahama učimo moliti s vjerom, razgovarati, raspravljati, ali uvijek spremni prihvatiti Božju riječ i provoditi je u djelo. U svom odnosu s Bogom naučimo razgovarati poput djeteta sa svojim ocem: slušati ga, odgovarati, raspravljati. Ali jasno i otvoreno, poput djeteta s ocem. Tako nas Abraham uči moliti. Hvala.

U sklopu pozdrava vjernicima engleskoga govornog područja

Draga braćo i sestre iz Sjedinjenih Američkih Država, s velikom zabrinutošću pratim bolne socijalne nemire koji se ovih dana događaju u vašoj zemlji nakon tragične smrti gospodina Georgea Floyda. Dragi prijatelji, ne smijemo tolerirati i zatvarati oči pred bilo kojom vrstom rasizma ili isključivosti, a pretvarati se da branimo svetost svakog ljudskog života. Istodobno, moramo priznati da je „nasilje koje se događa posljednjih nekoliko noći autodestruktivno i šteti samim ljudima. Nasiljem se ništa ne postiže, a mnogo gubi”. Danas se pridružujem crkvi Svetoga Pavla i Minneapolisu, kao i čitavim Sjedinjenim Američkim Državama u molitvi za pokoj duše Georgea Floyda i svih ostalih koji su izgubili živote zbog grijeha rasizma. Molimo za utjehu obitelji i žalošću shrvanih prijatelja kao i za nacionalno pomirenje i mir za kojim čeznemo. Neka Gospa Guadalupska, Majka Amerika, bude zagovornicom svih koji rade za mir i pravdu u vašoj zemlji i svijetu.
